

Arrest

nr. 83 580 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.
2. De stad Aalst, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 maart 2012 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen van de eerste verwerende partij en de administratieve dossiers van beide verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. DE VRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van bestuurssecretaris C. VAN MOLLE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2010 werd het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en mevrouw P. geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand te Antwerpen. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Op 21 maart 2011 werd deze beslissing bij vonnis 10/2596/A, in kort geding bevestigd, door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

Sedert 4 april 2011 is verzoeker in Aalst gedomicilieerd.

Op 7 september 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als partner in een duurzame relatie.

Op 5 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In deze zaak werden zowel de staatssecretaris als de stad Aalst aangeduid als verwerende partijen.

In casu betreft de bestreden beslissing de weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen in uitvoering van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om reden dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. Deze beslissing werd uitsluitend door de eerste verwerende partij genomen en behoort ook uitsluitend tot diens bevoegdheid. Derhalve is het aangewezen om de tweede verwerende partij buiten de zaak te stellen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de “richtlijnen van de Europese Commissie”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht. Tevens voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker stelt dat zijn recht op verblijf niet werd erkend en dat hem een bijlage 20 werd overhandigd. Tevens werd zijn attest van immatriculatie ingetrokken. Verzoeker wijst er op dat zijn bijlage 19 *ter* tevens werd ingetrokken en meent dat zulks onterecht is en dat de stad Aalst hiertoe geenszins de bevoegdheid heeft. Verder stelt verzoeker dat de verwerende partij bij de weigering van zijn verblijf geen rekening heeft gehouden met alle elementen van zijn dossier zoals de duur van zijn verblijf in België, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie met België en de banden met zijn herkomstland en dit terwijl zij hiertoe gehouden was. Verzoeker stipt aan dat hij sinds 2009 een duurzame en stabiele relatie heeft met mevrouw P. Na in Antwerpen te hebben samengewoond verhuisden ze naar Aalst om dichterbij de familie van mevrouw P. te wonen. Hij stelt dat ze sedert december 2010 een huis huren in Aalst. Er werd een positieve woonstcontrole uitgevoerd. Verzoeker meent dat er naast het element van een positieve woonstcontrole geen rekening werd gehouden met de door hem bijgebrachte bewijzen ter staving van zijn relatie. Verzoeker stelt dat hij tal van foto's heeft neergelegd, alsook verklaringen waaruit blijkt dat zij wel degelijk een koppel vormen. Verzoeker stipt aan dat ook de wijkagente talrijke malen bij hen thuis is langsgesgaan, zodat zij zelf heeft kunnen vaststellen dat het koppel ook effectief samenwoont. Inmiddels onderhouden zij al drie jaar een relatie. Zelfs de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om hun huwelijk te voltrekken, heeft hen niet van gedachte kunnen doen veranderen. Verzoeker heeft de indruk dat zijn dossier niet ernstig werd beoordeeld en dat de verwerende partij geenszins zorgvuldig is geweest en haar beslissing niet redelijk verantwoord heeft. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing volledig op het vonnis is gebaseerd zonder rekening te houden met de werkelijke situatie van verzoeker. Voorts stelt verzoeker dat indien de burgemeester van de stad Aalst en de personen aan het loket “vreemdelingen” te Aalst hem niet hadden aangeraden een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen en geen beroep aan te tekenen tegen het vonnis, dan had hij wel degelijk zijn rechten uitgeput in een beroepsprocedure. Voorts betwist verzoeker de motivering van de voorzitter zetelend in kort geding.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze

(RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, zijnde de artikelen 40^{ter} en 40^{bis}, § 2, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit. Tevens vermeldt de bestreden beslissing de feitelijke gegevens die aan de beslissing ten grondslag liggen met name dat het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn partner geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen en dat het beroep dat verzoeker had ingediend tegen deze weigeringsbeslissing werd verworpen. Tevens wijst de verwerende partij in de bestreden beslissing dat om een verblijfrecht te kunnen verkrijgen op grond van artikel 40^{bis} van de vreemdelingenwet in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie, er ten aanzien van geen van beide partners een beslissing mag zijn genomen op grond van artikel 167 van het BW en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft gekregen. De bestreden beslissing verwijst dienaangaande naar het vonnis in kort geding van de rechtbank van eerste aanleg van 21 maart 2011. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker aangeeft dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoeker wijst op de stukken die hij heeft bijgebracht ten bewijze van zijn duurzame en stabiele relatie en benadrukt dat hij al sinds 2009 een relatie heeft, dat ze eerst in Antwerpen hebben samengewoond en nadien in Aalst. Tevens stelt hij dat er een positieve woonstcontrole werd uitgevoerd. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle bijgebrachte stukken.

Een onderzoek naar een mogelijke schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek naar artikel 40^{bis} van de vreemdelingenwet.

Artikel 40^{bis}, §§ 1 en 2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens een jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen(...).”

Voormeld artikel somt de voorwaarden op waaraan de partners moeten voldoen om een verblijf te verkrijgen op grond van een geregistreerd partnerschap. Niet alleen moeten zij het bewijs leveren van een duurzame en stabiele relatie (voorwaarde a), zij moeten ook voldoen aan de andere cumulatieve voorwaarden en net daar zit het probleem.

Onder f) wordt duidelijk gesteld dat voor geen van beide partners een beslissing mag zijn genomen op grond van artikel 167 van het BW (de weigering van voltrekking van het huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand) en dit voor zover deze beslissing kracht van gewijsde heeft gekregen. Verzoeker gaat volledig voorbij aan deze voorwaarde. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen geweigerd heeft om het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Tevens blijkt dat deze beslissing werd bevestigd door een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen dit vonnis, zodat het kracht van gewijsde heeft gekregen. Aldus heeft de verwerende partij correct vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden om een recht tot verblijf te verkrijgen.

Verzoeker toont niet aan dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers verwijzing naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, zoals gewijzigd door artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 juli 2010, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststelling. *In casu* wordt geen uitspraak gedaan over de duurzame en stabiele relatie, maar wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde f) van de cumulatieve voorwaarden waaraan de vreemdeling dient te voldoen om een verblijfsrecht te verkrijgen op grond van een geregistreerd partnerschap.

Met zijn betoog toont verzoeker geenszins aan dat de verwerende partij zijn beslissing niet op de correcte feitelijke gegevens zou hebben gebaseerd, noch dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond, noch maakt verzoeker aannemelijk dat er *in casu* een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoekers betoog dat zijn bijlage 19ter onterecht werd ingehouden, dat de ambtenaar van de stad Aalst geen bevoegdheid had om zulks te doen, dat hij geen beroep heeft ingediend tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg omdat hij door de mensen aan het loket van de stad Aalst werd aangeraden een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen, heeft geen betrekking op de bestreden beslissing en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar de “richtlijnen van de Europese Commissie” blijft hij in gebreke aan te duiden welke richtlijnen hij bedoelt. Het komt niet aan de Raad toe uit te zoeken welke richtlijnen en

welke bepalingen van deze niet nader gepreciseerde richtlijnen verzoeker geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De kritiek die verzoeker uit op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg is niet dienstig. Verzoeker heeft nagelaten een beroep in te dienen tegen dit vonnis. Ondertussen is dit vonnis definitief. Het komt niet toe aan de Raad om het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg dat in kracht van gewijsde is gegaan te gaan beoordelen. Verzoeker kan zijn verzoekschrift niet aanwenden als een beroep tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg.

Een schending van de aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij zijn gezinsleven met zijn partner moet kunnen uitoefenen. Hij herhaalt dat hij reeds drie jaar een relatie heeft en met haar samenwoont. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in zijn gezinsleven. Hij betoogt vervolgens dat het onmogelijk is om zijn gezinsleven in Marokko uit te bouwen. Zijn partner zou hem hiervoor moeten volgen en haar vrienden en familie achterlaten. Bovendien is zij de taal niet machtig en zou ze zo in een sociaal isolement geraken. Tevens zou zijn partner financieel afhankelijk zijn van hem en moet hij ook nog een gepaste betrekking kunnen vinden. Hij wijst er ook nog op dat zijn partner medische problemen heeft waardoor het niet aangewezen is om te verhuizen naar een land waar de gezondheidszorg en de sociale zekerheid te wensen overlaten.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker er niet in geslaagd is de rechtbank van eerste aanleg te overtuigen van de oprechtheid van zijn relatie. Daargelaten de vraag of verzoeker kan volhouden dat hij een hecht gezin vormt op grond van zijn loutere samenwoning met zijn partner en een aantal verklaringen afgelegd door kennissen en familie, wijst de Raad er op dat zelfs aangenomen dat verzoeker een gezinsleven zou hebben, de bescherming verleend via artikel 8 van het EVRM niet absoluut is.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8 van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er sprake is van een eerste toelating, dan wel van een weigering van een voortgezet verblijf en of er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders.

Wat dit betreft, dient worden vastgesteld dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft en ook illegaal was toe hij een relatie aanknoopte met zijn partner. Het kan niet anders dan dat beide partijen zich bewust waren van de gevolgen van deze illegale toestand, met name dat er ten allen tijde een einde kon worden gemaakt aan het verblijf van verzoeker op het Belgische grondgebied. Ondanks dit bewustzijn hebben de verzoeker en zijn partner er toch voor gekozen om een relatie aan te gaan en dit risico te dragen.

Nu zij worden geconfronteerd met een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker, stelt verzoeker dat zijn partner hem niet kan volgen naar zijn land van herkomst. De argumenten die verzoeker aanhaalt, weten de Raad niet te overtuigen. Verzoeker stelt dat zijn partner haar familie en vrienden zou moeten achterlaten. Zulks is wel correct doch houdt niet in dat er geen contact meer mogelijk is met de familie en vrienden. Zowel verzoeker als zijn partner kunnen nog steeds het grondgebied betreden. Bovendien laten de moderne communicatiemiddelen het toe om gemakkelijk contacten te onderhouden. Dergelijk argument kan geen bezwaar zijn voor het uitbouwen van een gezinsleven elders. Het niet spreken van een taal lijkt evenmin onoverkomelijk. Een taal kan snel worden aangeleerd. Waar verzoeker stelt dat zijn partner financieel afhankelijk zal zijn, dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn partner in België werkt. Bovendien blijkt ook niet dat verzoeker heden werkzaam is. Aldus kan dit evenmin een hinderpaal vormen voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders. Wat betreft de medische toestand van zijn partner brengt verzoeker geen begin van bewijs aan van zijn gratuite beweringen. De argumenten die verzoeker aanbrengt, overtuigen de Raad niet van de bewering van verzoeker dat het onmogelijk is om elders een gezinsleven uit te bouwen. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat er voor de Belgische staat een positieve verplichting zou bestaan om hem een verblijf toe te kennen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij moet kunnen vertrouwen op uitspraken van een bestuursorgaan. Hij benadrukt dat hij zowel van de burgemeester van Aalst als van de ambtenaren aan het loket “vreemdelingen”, het advies heeft verkregen om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen en niet verder te gaan in de procedure inzake de weigering tot het voltrekken van het huwelijk. Verzoeker stelt dat het advies zeer duidelijk was en dat hij geen reden had om te twijfelen aan de gegrondheid van het advies, de raad en goede bedoelingen. Indien hem echter een correct advies was meegedeeld dan had hij zonder twijfel beroep aangetekend tegen het vonnis in kort geding.

Wat er ook van zij, dient de Raad vast te stellen dat de kritiek van verzoeker volledig gericht is tegen een beweerd handelen van het stadsbestuur van de stad Aalst, doch geen verband houdt met de bestreden beslissing en in die zin niet dienstig is.

Bovendien blijkt verzoekers betoog geen grondslag te vinden in de stukken van het administratief dossier. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat er aan verzoeker toezeggingen of beloftes werden gemaakt die niet werden nagekomen.

Met zijn betoog maakt verzoeker noch een schending van het vertrouwensbeginsel, noch een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU